

**PERUSSUOMALAISTEN
MAAHANMUUTTOPOLIITTINEN
OHJELMA 2015**

Eurooppaan kohdistuu tällä hetkellä ennennäkemätön siirtolaispaine Afrikasta ja Lähi-Idästä. Muuttoliikkeeseen vaikuttavat ajankohtaiset sodat ja kriisit mutta ennen kaikkea sitä pitää yllä elintasokuilu maanosien välillä. Eurooppa, etenkin Pohjois-Euroopan hyvinvointivaltiot, on avokätisine sosiaaliturvajärjestelmineen houkutteleva kohde myös sellaisille siirtolaisille, joilla ei ole työmarkkinoilla tarvittavia taitoja, tai jotka eivät uskonnollisista ja kulttuurisista syistä halua omaksua integraation kannalta tärkeitä eurooppalaisia käsityksiä esimerkiksi tasa-arvosta tai ilmaisunvapaudesta.

Vapaan liikkuvuus Euroopan unionin sisällä on johtanut siihen, että Välimeren yli tulleet siirtolaiset voivat käytännössä itse valita, mihin jäsenmaahan he turvapaikkahakemuksensa jättävät. Tällaisen turvapaikkahoppailun tuloksena kourallinen pohjoisia jäsenmaita ottaa vastaan lähes kaikki unionin alueelle tulevat turvapaikanhakijat.

Turvapaikkamenettely on luotu vainoa pakenevien ihmisten auttamiseen, mutta siitä on tullut käytännössä merkittävin siirtolaisuuden väylä. Valtavasta työttömyydestä ja julkisen sektorin rahoituskriisistä kärsivällä Euroopalla ei ole varaa vaikeasti kotoutuvien ihmisten massiiviseen muuttoliikkeeseen. Maahanmuutto muuttaa peruuttamattomasti kohdemaiden väestörakennetta, rikkoo yhteiskunnan sisäistä koheesiota, rasittaa kohtuuttomasti julkisia palveluita ja julkista taloutta, johtaa asuinalueiden gettoutumiseen, edistää uskonnollista radikalismia ja sen lieveilmiöitä sekä ruokkii etnisiä konflikteja. Esimerkkeinä näistä ilmiöistä voidaan mainita useita Euroopan suurkaupunkeja viime vuosina riivanneet etniset mellakat ja lähinnä maahanmuuttajanuorista koostuneet väkivaltaiset jengit.

Maahanmuuttoa ei pidä nähdä eikä käsitellä kokonaisuutena. Pakolais- ja turvapaikkapolitiikka on siis pidettävä erillään työperäisen maahanmuuton hallinnoinnista. Suuri osa maahanmuuttajista tulee Suomeen töihin ja osallistuu panoksellaan yhteiskunnan rakentamiseen. Maahanmuuttopolitiikan ja -lainsäädännön tarkoitus on mahdollistaa Suomen kannalta hyödyllinen tai vaikutuksiltaan neutraali maahanmuutto mutta samaan aikaan ehkäistä sellaista muuttoliikettä, josta on taloudellista tai yhteiskunnallista vahinkoa Suomelle. Maahanmuuttopolitiikan pitää perustua kansallisen edun puolustamiseen, ei sinisilmäiseen maailmansyleilyyn. Etenkin vaikeassa taloudellisessa tilanteessa veronmaksajien oikeustajua koettelee se, että maahanmuuton kustannusten annetaan jatkuvasti paisua. Turvapaikkajärjestelmän ja perheenyhdistämismenettelyn häikäilemätön käyttö elintasosiirtolaisuuden väylänä nakertaa kyseisten järjestelmien hyväksyttävyyttä tavallisen kansalaisen silmissä.

Suomessa maahanmuuton ongelmat ja kustannukset ovat vielä suhteellisen vähäisiä, mutta tämä ei johdu siitä, että Suomi olisi onnistunut kotouttamisessa muita maita paremmin, vaan siitä, että "humanitaarinen" maahanmuutto on meillä verrattain nuori ilmiö. Sen voidaan katsoa käynnistyneen Neuvostoliitosta Suomeen siirtyneiden somalien myötä 1990-luvun alussa. Suomen on vielä mahdollista välttää esimerkiksi Ruotsin, Ranskan tai Britannian maahanmuuttokatastrofi, mutta tämä edellyttää määrätietoista politiikkaa ja selkeää lainsäädäntöä. Suomi on tähän asti omaksunut ajopuun roolin; siirtolaisuuteen suhtaudutaan kuin luonnonvoimaan, jonka edessä nostetaan kädet pystyyn ja toivotaan parasta. Suhtautumistavan on muututtava pikaisesti. Maahanmuuttajaväestömme on kasvanut ja kasvaa nopeammin kuin missään muualla Länsi-Euroopassa. Lisäksi se keskittyy voimakkaasti muutamaan suurimpaan kaupunkiin.

Suomessa asuu tällä hetkellä jo noin 300 000 ulkomaalaistaustaista ihmistä, mikä vastaa 5,5 % osuutta kokonaisväestöstä. Vuosittainen nettomaahanmuutto on kymmenessä vuodessa

kohonnut lähes 20 tuhanteen ilman, että politiikka olisi reagoinut tähän millään tavalla. Jos maahanmuuton voimakas kasvutrendi jatkuu entisellään, on selvää, ettei Suomella ole mitään mahdollisuuksia tulevaisuudessa kotouttaa tänne tulevia ihmisiä onnistuneella tavalla ja samalla takaamaan sosiaalisen rauhan säilymistä maassamme.

Maahanmuuttopolitiikassa on otettava tavoitteeksi nettomaahanmuuton laskeminen 1990-luvun tasolle. Maahanmuuton vähentäminen edistää ulkomaalaisten integraatiota, koska tällöin resursseja vapautuu erityisesti haastellisten yksilöiden ja ryhmien integroimiseen. Myös kantaväestön hyväksyntä harjoitettua maahanmuuttopolitiikkaa kohtaan kasvaa, kun maahanmuuttoa toteutetaan hallitulla tavalla.

Perheenyhdistäminen kuriin

Perheenyhdistäminen on yksi tärkeimmistä maahanmuuton syistä. Maahanmuuttotutkijat ja poliitikot ovat vakuutelleet, että perheenyhdistäminen edistää maahanmuuttajien kotoutumista. Tästä ei kuitenkaan ole mitään näyttöä, sillä humanitaarisin perustein maahan tulleiden ihmisten integroituminen on epäonnistunut surkeasti myös niissä maissa, mm. Suomessa ja Ruotsissa, joissa on harrastettu sallivaa perheenyhdistämispolitiikkaa.

Monissa Euroopan maissa, esimerkiksi Tanskassa, Hollannissa ja Britanniassa, on tehty viime vuosina perheenyhdistämislainsäädäntöön merkittäviä kiristyksiä, joilla ehkäistään maahanmuuttajien perheenjäsenten hakua ulkomailta sosiaalijärjestelmien elätettäväksi. Suomen tulee ottaa kyseisten maiden parhaista käytännöistä oppia, eikä kopioida Ruotsin avoimien ovien perheenyhdistämispolitiikkaa.

Mahdollisuus perheenyhdistämiseen toimii myös yhtenä houkustustekijänä niille, jotka pyrkivät Välimeren yli Eurooppaan. Muuttoliikettä ja siihen liittyviä ongelmia voidaan ehkäistä tehokkaimmin vähentämällä tällaisia houkuttimia.

Perheenkokoajalle asetettua toimeentuloedellytystä pitäisi laajentaa kaikkiin muihin ryhmiin paitsi varsinaisen pakolaisstatuksen saaneisiin. On kohtuullista edellyttää, että henkilö pystyy huolehtimaan edes omasta toimeentulostaan ennen kuin hän voi kutsua perheenjäsenensä Suomeen. Tämä paitsi vähentäisi Suomen kannalta haitallista maahanmuuttoa, toimisi myös täällä jo oleville ihmisille kannustimena kouluttautua ja työllistyä.

Kykyä vastata omasta toimeentulosta voitaisiin edellyttää myös silloin, kun perheenkokoaja on Suomen kansalainen. Tällä pystyttäisiin ehkäisemään mm. lumeavioliittoja. Tanskan mallin mukaisesti voitaisiin edellyttää, ettei perheenkokoaja ole esimerkiksi edeltävien kahden vuoden aikana turvautunut toimeentulotukeen. Samoin ulkomaalaiselle puolisolle voitaisiin asettaa yleistä avioitumisikärajaa korkeampi alaikäraja järjestettyjen avioliittojen kitkemiseksi.

Kiintiöpakolaisjärjestelmää arvioitava

Euroopassa ja maailmassa on vain kourallinen maita, joilla on kiintiöpakolaisjärjestelmä. Koska Suomeen hakeutuu enenevässä määrin ns. spontaaneja turvapaikanhakijoita, on arvioitava, onko kiintiöpakolaisjärjestelmän ylläpitäminen enää mielekästä.

Joka tapauksessa pakolaiskiintiön koko pitää sopeuttaa yleiseen taloustilanteeseen. Jos valtiontalous on alijäämäinen, menoja rahoitetaan velanotolla ja perustoimintoja leikataan, myös pakolaiskiintiötä on leikattava.

Työperäistä maahanmuuttoa hallitusti

EU- ja ETA-alueen ulkopuolelta tulevan ulkomaisen työvoiman saatavuusharkinnasta on syytä pitää myös jatkossa kiinni, koska jo EU:n alueella vallitseva työvoiman vapaa liikkuvuus täydentää riittävällä tavalla työvoiman tarjontaa suomalaisilla työmarkkinoilla. Erityisosaamista omaavien henkilöiden tuloa on jo muun muassa EU:n sinisen kortin avulla helpotettu tuntuvasti, eikä valtion ole syytä aktiivisesti houkuttaa Suomeen työvoimaa Euroopan ulkopuolelta. Suomalaisia työnantajia pitäisi nykyistä enemmän kannustaa palkkaamaan työttömiä suomalaisia tai maahanmuuttajataustaisia nuoria sen sijaan, että työvoimaa alettaisiin hakea maamme rajojen ulkopuolelta.

Gettoutuminen kuriin

Ei-työperäiset maahanmuuttajat hakeutuvat niin Suomessa kuin muuallakin Euroopassa mielellään suuriin kaupunkiin. Koska heidän asumisensa jää suurelta osin julkisen sektorin järjestettäväksi ja maksettavaksi, he kasautuvat tiettyihin kaupunginosiin. Tämä, samoin kuin paikallisten koulujen "monikulttuuristuminen", puolestaan työntää maksukykyisiä asukkaita pois näiltä alueilta. Lopputuloksena on lähinnä maahanmuuttajien asuttamia gettoja, jotka toimivat kasvualustana mm. uskonnolliselle radikalismille, ja joiden sisällä asuvilla ihmisillä on hyvin vähän kosketuspintaa muuhun yhteiskuntaan.

Paitsi että maahanmuuttajien kasautuminen lähiöihin ehkäisee integraatiota ja aiheuttaa muita lieveilmiöitä, se myös pahentaa asuntopulaa. Työssäkäyvän pieni- ja keskituloisen perheellisen on hyvin vaikeaa löytää kohtuuhintaista asuntoa esimerkiksi Helsingistä. Pitkään jatkunut trendi on, että veronmaksajat muuttavat pois Helsingistä ja tilalle tulee työttömiä maahanmuuttajia. Tällä on hyvin kielteiset vaikutukset kuntatalouteen.

Tulonsiirtojen varassa elävien maahanmuuttajien määrä pitää erilaisilla toimenpiteillä saada laskemaan niin pieneksi, että heidät pystytään kohtuullisilla resursseilla kotouttamaan osaksi yhteiskuntaa. Lisäksi tällaiset maahanmuuttajat tulee hajasijoittaa eri puolille Suomea sinne, missä heidän asumisensa voidaan edullisimmin järjestää. Tällainen asutuspolitiikka ehkäisee tulijoiden kasautumista ja siten edistää heidän integroitumistaan. Toimeentulo- ja asumistukien tulee olla sidottuja siihen, että tulija asuu siinä paikassa, joka hänelle on osoitettu. Omilla varoillaan hän luonnollisesti on oikeutettu valitsemaan itse asuinpaikkansa.

Monikulttuurisuuden keinotekoinen pönkittäminen kuriin

Monikulttuurisuuden nimiin vannovassa politiikassa on korostettu tulijoiden oman identiteetin, kulttuurin, uskonnon ja erityislaatuisuuden säilyttämistä, tarvittaessa yhteiskunnan tukitoimin, esimerkiksi järjestöille myönnettyin tuin. Katsomme, että yhteiskunnan ja veronmaksajan tehtävä ei ole tukea tänne vapaaehtoisesti muuttavien ihmisten identiteettiä tai uskonnonharjoittamista.

Maahanmuuton ja monikulttuurisuuden ympärille on rakentunut kuntien ja valtion kustantama neuvojien, konsulttien, koordinaattoreiden ja moninaisuustutkijoiden verkosto, joka elää maahanmuuton ongelmista. Tätä virkakuntaa tulee karsia ankaralla kädellä.

Suomalaisen koulutusjärjestelmän palveltava Suomea ja suomalaisia

Suomalaiset korkeakoulut houkuttelevat vähävaraisia ulkomaalaisia opiskelijoita maksuttomalla opetuksella ja usein englanninkielisillä opetusohjelmilla. Tämän "kansainvälistymisen" väitetään edistävän Suomen kilpailukykyä ja nostavan yliopistotutkimuksen laatua.

Maailman arvostetuimmat oppilaitokset eivät houkuttele huippuyksilöitä maksuttomalla vaan laadukkaalla opetuksella, ohjauksella ja tutkimuksella. Laadun ylläpitäminen edellyttää rahaa, jota kerätään usein varsin korkeillakin lukukausimaksuilla. EU-alueen ulkopuolelta tuleville opiskelijoille pitää asettaa lukukausimaksut.

Suomen maksuton korkeakoulutus on suomalaisten rahoittama, eikä siihen siksi voi olla subjektiivista oikeutta muilla kuin suomalaisilla. Maksuttomasti opiskelevat ulkomaalaiset syövät oppilaitosten resursseja, vievät opiskelijapaikkoja, eivätkä käytännössä edes jää valmistumisensa jälkeen Suomeen töihin, koska englanninkielinen opetus ei edellytä heiltä suomen kielen opiskelua.

Ei positiivista syrjintää rekrytoinnissa

Monet kunnat suosivat rekrytoinnissaan vähemmistöihin kuuluvia työnhakijoita. Menettelyllä pyritään siihen, että eri etniset ja kielelliset ryhmät olisivat edustettuna julkisen sektorin henkilöstössä väestösuhdettaan vastaavalla osuudella.

Etnisyyteen perustuva "positiivinen" syrjintä on kestävä, sillä ei ole mitään näyttöä siitä, että vähemmistöjen kiintiöedustajat toisivat työyhteisöön lisäarvoa tai parantaisivat heidän edustamiensa vähemmistöryhmien yleistä asemaa. Etnisten vähemmistöjen aliedustus julkisen sektorin työpaikoissa, samoin kuin työmarkkinoilla yleensäkin, selittyy ennen kaikkea kyseisten ryhmien keskimääräisesti heikommilla valmiuksilla kuten kielitaidolla ja koulutustasolla.

Tasa-arvon tulee tarkoittaa mahdollisuuksien tasa-arvoa, ei lopputuloksen tasa-arvoa. Ratkaisu vähemmistöjen työllistymisongelmiin on työelämävalmiuksien kehittäminen. Yhteiskunnan on tarjottava kaikille samat kouluttautumismahdollisuudet, mutta niiden hyödyntäminen on lähtökohtaisesti yksilön omalla vastuulla.

Kansalaisuuden oltava palkinto

Motivaation kotoutumiseen tulee lähteä maahanmuuttajasta itsestään. Suomen kansalaisuus ei saa olla itsestänselvyys, vaan se tulee nähdä palkintona jo tapahtuneesta kotoutumisesta. Kotoutumista taas on mitattava mielekkäillä mittareilla kuten kielitaidolla, kyvyllä huolehtia omasta toimeentulostaan ja halulla elää yhteiskunnan sääntöjen mukaan. Myös odotusajan tulisi olla nykyistä pidempi riippumatta siitä, onko henkilö tullut maahan työ-, humanitaarisella vai muilla perusteilla.

On myös selvitettävä mahdollisuudet muuttaa kansalaisuuslainsäädäntöä niin, että jo myönnetty kansalaisuus voitaisiin tietyissä olosuhteissa peruuttaa.

Kaksoiskansalaisuus tulisi sallia vain hyvin poikkeuksellisissa tapauksissa. Suomen passi ei saa olla pelkkä matkustamista helpottava dokumentti, vaan kansalaisuuden pitää ilmentää henkilön sitoutumista uuteen kotimaahansa. Kaksoiskansalaiset voivat muodostaa myös strategisen turvallisuusriskin tilanteessa, jossa jokin ulkovalta katsoo Suomessa asuvien kansalaistensa kuuluvan omaan legitiimiin vaikutuspiiriinsä.

Kotiseutumatkailu ja jihad-turismi

Turvapaikkamenettely on tarkoitettu henkilöille, jotka kokevat kotimaassaan vainoa. Jos humanitaarisin perustein oleskeluluvan, ja mahdollisesti myöhemmin kansalaisuuden, saanut henkilö lomailee kotimaassaan, lähettää sinne lapsiaan "kulttuuria oppimaan", tai pahimmassa tapauksessa osallistuu siellä sotatoimiin, voidaan päätellä, että hän itse ei pidä lähtömaataan liian vaarallisena. Tällaisissa tapauksissa suojeluntarpeen tulee katsoa päättyneen ja oleskelulupa pitää peruuttaa.

Viranomaisten tietojenvaihtoa kehitettävä

Ulkomaalaislain mukaan se, että ulkomaalainen toistuvasti turvautuu toimeentulotukeen, on peruste oleskeluluvan lakkauttamiselle. Kuitenkin sosiaaliturvaa koskeva lainsäädäntö estää toimeentulotukipäätöksiä tekevää viranomaista ilmoittamasta tällaisista asiakkaista ulkomaalaisviranomaisille. Tämä on esimerkki huonosta lainsäädännöstä, joka estää viranomaista suorittamasta tehtäviään ja joka toimii suoraan vastoin suomalaisen veronmaksajan etua.

Toimeentulotuesta päättävillä virkailijoilla on asetettava velvoite ilmoittaa toistuvasti toimeentulotukea hakevista ulkomaalaisista ulkomaalaisviranomaisille. Erityisesti EU:n sisäistä "köyhyysirtolaisuutta" voidaan tällä tavoin tehokkaasti hillitä.

Paperittomien palvelut ja kerjäläisongelma

Suomessa on sekä valtion että kuntien tasolla keskusteltu maassa laittomasti oleskeleville tarjottavista terveyspalveluista. Perussuomalaisten yksiselitteinen kanta on, että maassa laittomasti oleskelevat on poistettava maasta, eikä heitä pidä houkutella maahan julkisilla palveluilla.

Suomen, kuten muidenkin Länsi-Euroopan maiden, kaupunkeja ovat Romanian ja Bulgarian EU-jäsenyyden alkamisesta lähtien riivanneet näistä maista saapuneet romanikerjäläiset. Kerjäläisyyteen liittyy runsaasti enemmän tai vähemmän järjestäytyntä rikollisuutta kuten katuryöstöjä, myymälävarkauksia sekä asuntomurtoja.

Näihin ilmiöihin voidaan puuttua tehokkaimmin kieltämällä kerjääminen järjestyslaissa.

Maahanmuuton kustannusten läpinäkyvyyttä kehitettävä

Sosiaaliturvajärjestelmää ja tilastointia on kehitettävä siten, että valtion ja kuntien eri kansalaisuus- ja kansallisuusryhmille maksamat tulonsiirrot ovat eriteltävissä. Vain selkeä ja läpinäkyvä tieto lopettaa maahanmuuttajien saamiin tulonsiirtoihin liittyvän spekulatiivisen ja mahdollistaa maahanmuuton kustannusten realistisen arvioinnin ja ennakoinnin.

Kehitysyhteistyömenojen rahoitusmalli pohdintaan

Kehitysyhteistyö ei perussuomalaisten näkemyksen mukaan kuulu valtiovallan ydintoimintoihin. Tämän vuoksi ei ole perusteltavissa se, että kehitysyhteistyömenot pysyvät entisellään tai jopa kasvavat samalla, kun julkisen vallan perustoimintoja karsitaan. Tavoitteena tulisi olla malli, jossa kehitysyhteistyövarat kerätään vapaaehtoisella verolla tai maksulla.

Riippumatta rahoitusmallista humanitaarisen maahanmuuton aiheuttamat kustannukset pitäisi sisällyttää kehitysyhteistyömenoihin ja ottaa niiden kokonaismäärässä huomioon.

Lisäksi kehitysyhteistyön tavoitteeksi pitäisi ottaa kestävä kehitys kohdemaissa. Afrikka ei voi jatkuvasti olla eurooppalaisen veronmaksajan letkuruokinnassa. Kehitysavun tulee olla tiukan ehdollista, ja se pitää automaattisesti katkaista, jos ehtoja ei täytetä. Käytännössä tämä tarkoittaa esimerkiksi sitä, että apua vastaanottava maa ei saa samanaikaisesti käyttää suhteettomasti omia varojaan asevarusteluun tai hallitsevan eliitin ylellisyysmenoihin. Hyvä hallinto, oikeusvaltio ja kansalaisvapaudet ovat kehitysmaiden taloudellisen nousun avaimia.

Aktiivisena Euroopan unionissa

Euroopan unionissa ajetaan voimakkaasti jäsenmaita sitovaa yhteistä turvapaikkapolitiikkaa sekä "taakanjakomekanismia", jonka avulla Afrikasta ja Lähi-Idästä tulevia ihmisiä sijoitettaisiin tasaisemmin eri jäsenmaitiin. Taakanjako vaikuttaisi voimakkaasti Suomeen tulevien, vaikeasti integroitavien ihmisten määrään ja Suomen omiin mahdollisuuksiin vaikuttaa siihen, kuka tänne muuttaa.

Perussuomalaiset vastustavat taakanjakomallia paitsi siksi, että ei-työperäisen maahanmuuton lisääntyminen ei vastaa kansallista etuamme, myös siksi, että massiivinen siirtolaisuus Eurooppaan on väärä tapa reagoida elintasokuilun synnyttämään siirtolaispaineeseen. Afrikan väkiluvun ennustetaan nousevan tällä vuosisadalla neljään miljardiin. Väestöräjähdyksellä ylläpitää ja pahentaa köyhyyttä, ja EU:n tulee puuttua siihen edistämällä taloudellista toimeliaisuutta, hyvää hallintoa sekä tyttöjen ja naisten asemaa Afrikassa. Avainsana on tulostavasti ja tiukasti ehdollinen kehitysapu. Sotia ja kriisejä pakenevat ihmiset tulee asuttaa ensisijaisesti kriisialueiden läheisyyteen, ja lähtökohtana pitää olla, että ihmiset palaavat koteihinsa heti, kun olosuhteet sen sallivat.

Lopuksi

Suomen on irrottauduttava siitä 25 vuotta jatkuneesta ajatuksesta, että maahanmuutto ja monikulttuurisuus sinänsä olisivat tarpeellisia tai tavoiteltavia asioita. Siirtolaisuus on yhtä vanha ilmiö kuin ihmiskuntakin, mutta sitä on myös aina pyritty hallitsemaan hyötyjen maksimoimiseksi ja haittojen minimoimiseksi.

Avokätinen hyvinvointivaltio ja avoimet rajat eivät ole yhteensovitettavissa. Korkea veroaste ei houkuttele huippuosajia, mutta veroilla rahoitetut julkiset palvelut ja tulonsiirrot houkuttelevat elintasosiirtolaisuutta. Nykyisenkaltainen maahanmuutto on omiaan heikentämään huoltosuhdetta ja hyvinvointivaltion rahoituspohjaa sen sijaan, että se parantaisi niitä.

Suomen on pysyttävä avoimena yhteiskuntana niille, joilla on kyky ja halu huolehtia omista asioistaan ja elää talossa talon tavalla. Samalla sen on ehkäistävä kalliiksi tulevien

vapaamatkustajien muuttoa. Myös turvapaikkajärjestelmän yleinen hyväksyttävyyys paranee, kun sen hyväksikäyttö siirtolaisuuden väylänä tehdään vaikeammaksi.

Tätä ohjelmaa saatetaan tarkentaa vähäisiltä osin kuluvan vuoden aikana.